

i osnovna. Međutim, nisam mogao da otkrijem kakva. Taj događaj sam opisao u knjigama, ali ga nisam tumačio.

Sada, nakon dvadesetogodišnjih istraživanja, znam šta je u pitanju, da taj entitet zaista leži u osnovi ljubomore i gordosti i da je on presudan kada je reč o svemu.

Zadubio sam se u misli i konstatovao da je mnogo toga ranije bilo nerazumljivo. U mladosti sam radio u jednom preduzeću gde je bila zaposlena i jedna vrlo šarmantna i lepa žena koja mi je bila veoma naklonjena. Bila je udata i imala je dete. Među nama se ništa nije desilo. Još u mladosti, jedan vrlo dobar poznanik mi je rekao: „Imam dva nepopustljiva principa. Prvi je: nikada se ne treba približavati udatim ženama, ma koliko nam se dopadale. Drugi je: nikad se ne treba približavati ženi svog prijatelja, ne treba dopustiti čak ni pomisao na seksualni odnos s njom, ma koliko nam se dopadala”. Intuitivno sam osećao da to ima smisla. Pomenuta žena je imala dete koje je bilo mentalno retardirano. Nisam mogao da shvatim kako je tako nešto bilo moguće: tako lepa, šarmantna i privlačna žena, a takva nesreća u porodici. Zašto ju je Bog kaznio?

Sedam godina kasnije sam se našao u društvu jedne žene koja je blisko poznavala pomenutu damu. Priča je iznenada dobila svoj nastavak. Ispostavilo se da je ta prelepa i šarmantna žena neprestano varala muža. Bilo je čak slučajeva kada je odlazila od jednog ljubavnika, a već nakon sat vremena bila u postelji s drugim. Odjednom sam shvatio na koji način su detetova bolest i ponašanje majke bili blisko povezani.

Od tog razgovora je prošlo petnaest godina, a ja sam se već bavio dijagnostikom i lečenjem.

Ponekad sam se u mislima vraćao toj priči i pokušavao da shvatim zašto je ljubomora prešla u gordost s obzirom na to da su dete sa Višeg plana kažnjavali upravo kroz ograničenje svesti. Ili su možda, uništavajući koren greha, čistili površinske slojeve?

Zatim dugo nisam imao spokoja jer sam razmišljao o šizofreniji. Nisam shvatao zašto sudbina pomračuje čovekovu

svest i zašto se bolest prenosi samo po majčinskoj liniji. Tek nedavno, kada sam kroz dijagnostiku dosegnuo suptilnije planove i došao do potpunijeg razumevanja sveta, shvatio sam zašto se šizofrenija prenosi po ženskoj liniji. Ono što sam nazvao ljubomorom zapravo je bila požuda. Požuda, naročito u periodu trudnoće, varanje muža, kao i seksualna neuzdržanost mogu dovesti do šizofrenije. Takođe, požuda može uzrokovati mentalnu retardaciju kod deteta, potpuni raspad porodice, gašenje sposobnosti, nedostatak volje za učenjem, prizemna osećanja, okrutnost, maniju veličine i patološku osvetoljubivost.

Dobio sam priliku da ovaj mehanizam decenijama pratim i jasno vidim kako se jedna karika spaja s drugom. Veoma je važno razumeti suštinu greha i ne vezivati se za spoljašnju formu. Ako je žena pokušala samoubistvo kada ju je muž prevario, dugo je bila ogorčena na njega zbog preljube, ili je vodila promiskuitetan seksualni život – u sva tri slučaja preti opasnost da se dete rodi sa psihičkim problemima. Međutim, u trećem slučaju će verovatnoća da se to desi biti mnogo veća.

Čuo sam da je u Izraelu, još pre pojave Hrista, postojala knjiga u kojoj su bili opisani gresi i pripadne im bolesti, koje pristižu čoveku kao kazna. Tekst knjige je nastao putem mističnog otkrovenja. Međutim, knjiga je bila zakopana u zemlju, a kopije uništene, da ne bi nekoga, koji vidi bolesnog čoveka, invalida ili onog s telesnim manama, obuzela nadmoć i prezrenje prema njemu. Ljudi su potom otkrili da bolest ne pristiže samo zbog prošlih, već i budućih greha. Bolest dolazi kao pomoć u osnaženju ljubavi i jedinstva s Bogom, tj. da bi se pobedila buduća iskušenja. Kada posmatramo dva invalida, ne možemo da odredimo koji je od njih dvojice kažnjen za grehe učinjene u prošlosti, a koji se priprema za buduća velika dela koja će pomoći u spasenju čovečanstva. Najverovatnije je kod obojice istovremeno prisutno i jedno i drugo. Odnosno, bolest ne pristiže samo zbog nečega, već i za nešto.

Budući da smo svi jedno na nivou polja, kao što su i listovi na nivou korena drveta, svaki bolestan čovek kog sretnemo,

u izvesnoj meri nam svedoči o tome da smo i mi bolesni. Zbog toga kriminalac i podlac zaslužuju i žestoku kaznu, a istovremeno i duševnu pomoć i saosećajnost. Ako ih osuđujemo, time ćemo osuđivati i mrzeti i sami sebe. Kada je nezdrava kolektivna svest, tada će se neprestano pojavljivati i nezdrava individualna svest. I što kolektivna svest više zastranjuje, više će biti i patoloških ličnosti. U društvu koje je izgubilo veru u Boga i moral, najbolje se osećaju podlaci, nitkovi i patološke ličnosti. Oni moraju da zauzimaju najbolja mesta i nalaze se u blizini vlasti i novca. To je prirodna i normalna pojava.

Mnogi još uvek ne shvataju zašto su u socijalističkom Sovjetskom Savezu sistematski istrebljivani najbolji građani. Čak i kriminalci, lopovi i ubice po zatvorima su imali daleko bolje uslove nego politički osuđenici. Što su pogrešiji stavovi, društveni sistem uverenja, time za društvo veću opasnost predstavlja zdravorazuman i pošten čovek. Dolazi do obratne selekcije, kada je biti podlac i nitkov daleko unosnije, nego biti moralan i čestit čovek. Posledice ove selekcije danas možemo da vidimo u Rusiji.

Kada čovek nema cilj, njegova duša slabi. Šta je smisao života? Smisao života je glavni cilj kome težimo tokom čitavog svog života i što je cilj sveobuhvatniji, duša će biti ispunjenija energijom, duh snažniji, a svi naši počeci uspešniji. Lažni komunistički ciljevi su na početku uticali na snažno ujedinjenje svih ljudi, a zatim uzrokovali raspad i degradaciju. Nakon raspada Sovjetskog Saveza više nije preostalo nikakvih ciljeva i društvo se preusmerilo na rešavanje najprimitivnijih i najbližih zadataka, vratilo se na paganski nivo kao i nivo primitivne zajednice. Primitivni nivo karakterišu: hrana, telesni užici i porodica, dok paganski karakterišu novac i vlast.

Krajnje je vreme da naučnici konačno spoznaju da je visokorazvijen mozak proizvod visokorazvijene svesti. Međutim, zvanična nauka i dalje glupavo tvrdi da je svest tvorevina mozga, dok danas čak i školarci znaju da mravi nemaju mozak, već nervne ganglije. Ali pri svemu tome, mravi sasvim dobro shvataju, besprekorno komuniciraju sa pripadnicima svoje vrste i pamte informaciju. Kod ljudi se to naziva višom

nervnom aktivnošću. Pritom, individualna svest mrava je sekundarna i eksperimentima je to i potvrđeno. Ako se desetak ili više mrava puste u šumu, oni će juriti, brinuti o obezbeđivanju hrane, ali neće graditi mravinjak. Međutim, čim njihov broj premaši stotinu, kolektivna svest odmah daje komandu i oni zajedno počinju da grade mravinjak. U njihovom genotipu polja, kolektivnoj svesti i postojećem obliku biopolja, sadrži se kompletno uputstvo o tome kako se pravi mravinjak. U tom brežuljku, naizgled nabacanom od grančica i borovih iglica, iz nekog razloga je temperatura uvek u plusu, čak i kada je napolju u minusu. Inteligentni naučnici, koji imaju visokorazvijen mozak, ne mogu da objasne ovaj fenomen. Ali to mravima uopšte ne smeta da i dalje prave svoje mravinjake. U mravljoj zajednici se vode ratovi, pri čemu se oni međusobno zarobljavaju, a pripadnici drugih vrsta dobijaju ropske uloge. U mravljoj zajednici postoje čak i pobune robova. Njihove društvene funkcije su strogo podeljene, pri čemu poseduju disciplinu i odgovornost.

Na stranu mravi. Izraelski naučnici su nedavno otkrili i dokazali da bakterije poseduju kolektivni razum i društvenu aktivnost. U nepovoljnim uslovima, bakterije smanjuju populaciju i luče specijalnu supstancu koja uništava sestrinske kolonije. Bakterije znaju kako da prikupe informaciju iz okruženja i kako da je prenesu jedna drugoj. Između sebe mogu da podele zadatke i da pohranjuju informaciju u svojevrsnoj „kolektivnoj memoriji”. Osim što komuniciraju posredstvom talasa, one koriste i hemijske supstance koje im pomažu da koloniju pretvore u veliki „mozak”. Odnosno, poseduju kolektivnu svest, dok im individualni mozak odsustvuje. Uprkos tome, one razmišljaju, predviđaju i reaguju.

Ponovo sam se zadubio u misli o socijalizmu. Zapravo, socijalizam je bio pokušaj da se oživi kolektivna svest koju je nekada nadahnjivala religija. U Evropi, paralelno sa slabljenjem katolicizma, poslednjih nekoliko stotina godina individualna svest je izgubila vezu sa kolektivnom svešću i počela je da uništava sve oko sebe. Umesto morala, na prvo mesto je došao novac. Osnovna optužba na račun kapitalizma, od strane osnivača socijalizma Karla Marksa, bila je da je on ap-

solutno lišen moralnosti: „Ne postoji zločin koji kapitalizam ne bi počinio zbog 300% profita”. Mora se priznati da je po ovom pitanju nesumnjivo bio u pravu. Upravo zato je toliko veliki broj ljudi podržao komunizam i kolektivna svest je u prvim decenijama sovjetske vlasti stvarala čuda. A zatim, zbog nedostatka interakcije sa individualnom svešću, počela je da slabi jer se kolektivna svest bez vere u Boga pretvara u kolektivni egoizam. To više nije biopolje Vasiona, već samo njegov sićušan deo kog za planetu Zemlju vezuje isključivo sopstveni interes.

Odbacio sam sve misli i posmatrao polja obasjana suncem. Suviše sam odlutao. Sve misli treba da se pretvore u harmonično osećanje, a u glavi ne bi trebalo da bude nijedne misli jer one stvaraju napetost, a dugotrajna napetost je štetna po zdravlje. Stoga je vreme da se opustim i malo odmorim. Polagano sam se udaljavao od svojih problema i u mislima zadržao samo sunce, polja, zelenilo, cveće i spokojnu raskoš junskog neba.

KRIM

Juli 2008.

Dakle, ostao sam bez novca, ali sam zato imao prijatelje. Stoga i nisam preterano brinuo što sam ga izgubio. Novac se uvek može pozajmiti, a mogu se ograničiti i lične potrebe, što nekad ume da bude jako korisno budući da svet, u tom slučaju, posmatramo kao učenici, pri čemu nam oživljavaju sva osećanja, potekne energije i pojavljuju se razni snovi i želje. Generalno, pruža nam se prilika da se potpuno preporodimo.

Kako sam nekada bolno preživljavao svaki gubitak! Nervirao sam se, mrzeo, žalio, padao u uninije, po svaku cenu sam želeo da vratim izgubljeno, razjedao me je duševni bol. Međutim, zahvaljujući istraživanjima, shvatio sam da je gubitak jedan od najboljih lekova za dušu. Nisu se bezrazložno sveci odricali onoga čemu je iz sve snage težio običan čovek. Kada zauzmemo ispravan stav prema gubitku, tada shvatimo da je to takođe žrtva, samo prinudna. Ukoliko je podnesemo bez ljutnji i žaljenja, tada je ona na Višem planu prihvaćena. I pored toga što je žrtva prinudna, kada se prema njoj ispravno postavimo, izjednačava se sa dobrovoljnom. Međutim, ukoliko žalimo, osećamo ljutnju i mržnju, naša žrtva neće biti prihvaćena, što znači da će iza nje stići i sledeća prinudna žrtva i tako sve dok ne naučimo da dajemo.

U Svetim knjigama se često navodi jedna priča, ali se, međutim, ne objašnjavaju razlozi onoga što se dešava. Dugo sam se mučio pokušavajući da shvatim zašto je Aveljovu žrtvu Bog prihvatio, dok Kainovu nije. Kain je, prinoseći žrtvu, žalio zbog onoga što je dao. Dobrovoljna žrtva treba da podstakne buđenje ljubavi prema Bogu, ali ako se ona prinosi tako da je svi vide, pojačavajući osećaj nadmoći, ili sa unutrašnjim žaljenjem, tada je ta žrtva lažna. Na spoljašnjem planu čovek daje,

dok na unutrašnjem uzima. Da bismo stekli božanske osobine, treba da izgubimo ljudske.

Svaki put kad sam pisao novu knjigu, dešavale su mi se bolesti ili smrtno opasne situacije. Verovatno su mi „odozgo“ pomagali da prinesem unutrašnju žrtvu, da u duši bude više ljubavi i da nova knjiga bude čistija. Kada sam zaboravljao na dobrovoljnu žrtvu – stizala je prinudna. Dobro je što sam naučio da sve mirno prihvatam. Dakle, ako je naziv knjige „Vaspitavanje roditelja“, tada je žrtva najverovatnije obavezna. Na kraju krajeva, priroda nam zbog toga i daje priliku da imamo decu kako bismo naučili da pružamo ljubav i da se žrtvuujemo.

Dakle, narednih nekoliko dana sam se uglavnom kupao u moru i gledao interesantne filmove u stanu jednog mog prijatelja. Pošto sam već ovladao veštinom donošenja zaključka o tome na koji način su povezani detalji u bilo kom filmu, često su mi tražili da objasnim u čemu je njihova suština.

Ono što je zanimljivo je sledeće: kada se bavite nekom temom i stalno razmišljate o njoj, onda će sve ono što vam se dešava takođe biti povezano s njom. U leto 2008. godine, posvetio sam se nastojanjima da shvatim kakav bi trebalo da bude čovek budućnosti. Jasno sam shvatao da ako ne prevaziđemo zavisnost od budućnosti, tada je neću imati ni ja, niti drugi. U tom trenutku sam imao dve šeme za prevazilaženje zavisnosti. Prva varijanta je bila da se odrekne budućnosti u skladu sa šemom: pohlepan će se spasiti ako se odrekne novca. Budućnost je povezana sa svešću, ciljevima i planovima. Prema indijskoj filozofiji, prevazilaženje zavisnosti od budućnosti postiže se asketizmom, odricanjem od društvenih odnosa, planova, ciljeva i zadataka. Na najvišem nivou to označava zaustavljanje svesti, kao jedne od osnovnih čovekovih funkcija, njeno odbacivanje. Ovu tradiciju su u izvesnoj meri nastavili pravoslavni monasi. Napuštanje porodice, prekid društvenih kontakata, osamljivanje, zavet ćutanja i nepostojanje sopstvene volje donosili su isto to oslobađanje od budućnosti, njeno prevazilaženje. Druga opcija je bila: očuvanje

ljubavi u trenucima kada nam se budućnost raspada, odnosno u trenucima kada nas izdaju, kada nam se ruše snovi i nade, kada se na nas obrušavaju sudbinske neprijatnosti.

Moje pročišćenje je krenulo drugim putem. U životu sam povremeno dolazio u bezizlazne situacije, kao da sam udarao u zid, pri čemu sam osetio očajanje i gubitak nade. Um mi je uporno ponavljao: nemaš izgleda da preživiš, nemaš šanse da bilo šta postigneš. U takvim trenucima sklanjao sam u stranu um koji me je gušio, a preživeo sam samo zahvaljujući prilivu neke nove sile. Potpuno rasparčanog uma, preživeo sam zahvaljujući osećanjima koja su mi sugerisala da ne postoje bezizlazne situacije i da svaki problem nosi odgovor, kao i da nam s Višeg plana šalju upravo ono što nam je neophodno za razvoj. Moj um se tada transformisao i ja sam pronalazio izlaz.

Savremeno čovečanstvo živi kroz um, kao i kroz ciljeve i planove koje postavlja pred sobom. Klanja se budućnosti, živi za nju, diše kroz nju i moli se za nju. Setio sam se Černiševskog, koji je davno opisao ovo stanje. Naime, on je pozivao na to da treba približiti budućnost i živeti kroz nju. Znam šta se desilo posle toga. Ta monstruoza mašina za mlevenje mesa koja se potom pojavila, izrodila se upravo iz koncepta poklonjenja budućnosti. Iz nekog razloga, ljudi koji su živeli za budućnost gubili su ljubav i saosećajnost i bili su spremni da unište čitavo čovečanstvo u trenutku. Zbog neke ideje, sistema koji je obećavao materijalna i duhovna dobra, takve osobe su bile spremne na svaki zločin. Njihova duša se okamenjivala što se moglo videti golim okom. Ono što nazivamo fašizmom jedan je od najmonstruoznijih oblika poklonjenja budućnosti, trend koji se sve više razbuktava u savremenom svetu. Dakle, fašizam je zakonomerna pojava.

Sve u svemu, kapitalističko uređenje je fikcija. Reč je o društvu koje je izgubilo veru u jedinog Boga i koje je počelo da se klanja duhovnim i materijalnim vrednostima. Poklonjenje duhovnim vrednostima je stvorilo socijalizam, dok je poklonjenje novcu i materijalnom blagostanju izrodilo društvo

koje su nazvali kapitalističkim. Najviši stepen razvoja kapitalizma je imperijalizam, a najviši stepen razvoja imperijalizma je fašizam. Socijalizam je nastao u jednoj od najzaostajlijih evropskih zemalja, a fašizam u najnaprednijoj, Nemačkoj. Lider zloglasne sekte „Aum šinrikjo“ nije se slučajno pojavio baš u Japanu, odnosno jednoj od najrazvijenijih kapitalističkih zemalja. Takođe nije slučajno ni to što je toj zemlji Hitler bio idol, kao ni to što je nameravao da uništi celokupno čovečanstvo koje nije odgovaralo njegovim idealima. Sve su to znamenja koje čovečanstvu šalje sudbina. Tendencija poklonjenja sudbini je u porastu, a rezerve budućnosti se tope iz dana u dan. Aktivirao se program samouništenja.

Nedavno sam imao priliku da konsultujem jednog biznismena. Bio je to vrlo pametan čovek ali su ga konstantno pratili neuspesi.

– Agresivnost se u vašoj podsvesti pretvorila u program samouništenja. U takvom slučaju, od deset mogućih varijanti, uvek ćete izabrati najgoru, zato što će ona odgovarati vašem unutrašnjem usmerenju. Intuicija će vas uvek izdati i previriti.

U okvirima današnjeg čovečanstva, odvija se sličan proces. Čudimo se zašto nas multinacionalne korporacije truju nekvalitetnom hranom i pićem. Kada sam bio dete, pivskim kvascem su se lečile mnogobrojne bolesti. Trećeg dana u pivu se pojavljivao talog i pivo više nije bilo kvalitetno. Danas je to alkoholno piće pod nazivom „pivo“ zatrovano konzervansima i pojačivačima ukusa i njime su preplavljene sve prodavnice u zemlji. Teško je shvatiti zašto čovečanstvo sebe ubija kroz hranu, ekologiju, suludu novčanu trku. Na kraju krajeva, mnogo je inteligentnih ljudi: zašto oni, radi novca, uništavaju sopstvene potomke i njihovu budućnost? Odgovor je jednostavan: oni nemaju budućnost zato što joj se klanjaju. Njihovim ponašanjem upravlja program samouništenja. Oni to pred sobom pravdaju navodnim „poslovnim razvojem“ i „oporavkom ekonomije“. Poklonstvo budućnosti je omča koja će se pre ili kasnije zategnuti. Ili će čovek prevazići zavisnost od bu-

dućnosti ili će umreti. Sve ovo sam snažno osetio dok sam gledao filmove koje su izabrali moji prijatelji.

Prvog dana smo gledali film talentovanog ruskog režisera „Povratak“ (*Возвращение*). U filmu najpre vidimo dva dečaka, braću, koji se igraju sa svojim vršnjacima. Zatim se ispostavlja da žive sa majkom, bez oca: nije jasno da li je on u zatvoru ili su roditelji razvedeni. I odjednom se dešava nešto neverovatno: otac se vraća. Čini se da je porodica pronašla dugoočekivanu sreću. Međutim, postoji nešto čudno u tom događaju i postepeno počinjemo da shvatamo odakle dopire taj utisak. Razlog je u ocu dečaka, u njegovom ponašanju i karakteru. To je osoba koja živi za postavljene ciljeve i veliki je idealista. Nameće da svi treba da budu onakvi kakvim ih on vidi. Kakvu budućnost je on zacrtao, takva ona mora i da bude. Umesto radosti, zagrljaja i duševnih razgovora sa svojom decom, otac počinje da slama i potčinjava dečake. Kategoričan je i nepomirljiv. Posmatrajući ga, sećamo se izreke iz sovjetskih vremena: „Korak levo, korak desno – streljanje“. Istovremeno, on voli svoju decu i spreman je da se žrtvuje za njih. Međutim, za njega je na prvom mestu ipak budućnost i zbog te budućnosti čini se i da je bio u zatvoru. Ispostavlja se da je ukrao blago, a zatim ga je zakopao na nekom ostrvu. Zašto su mu bila potrebna blaga zbog kojih je otišao u zatvor? Da bi obezbedio svoju budućnost, svoju decu. Živeo je za tu budućnost, težio je ka njoj i radi nje je počinio i zločin. Nalazio se na dva koraka od ispunjenja svog sna: preostalo mu je samo da čamcem krene u susret svojoj sreći, na mesto gde je zakopano blago. On voli svoju decu i želi da ih učini srećnom. Odlučuje da sinove povede sa sobom u ribolov – baš na ostrvo gde je zakopao blago.

Međutim, ljubav mu se neprekidno sukobljava s budućnošću. Šta je važnije – ljubav i saosećajnost ili principi, ciljevi i strogost? Otac sa sinovima seda u automobil i sve izgleda vrlo idilično – porodica je krenula na pecanje. Ali što se glavnom junaku više približava ispunjenje snova i nada, time se on jače vezuje za budućnost i sve je kategoričniji i okrutniji.

Zbog najmanjeg nestašluka on jednog od svojih sinova izbacuje na kišu da bi ga vaspitao. Onaj koji se klanja budućnosti ne trpi ravnopravnost, otvorenost i iskrenost, već mora sve da vuče sa sobom ka svom cilju, da guši i pokorava, strogo kažnjava i za najmanje odstupanje od puta koji je izabrao.

Kada pristignu na ostrvo, on napokon pronalazi ono čemu je težio i sanjao sve te godine. Sinove šalje na pecanje, da bi bez suvišnih svedoka izvukao skriveno blago. Ne primećuje kako ljubav neprimetno napušta njegovu dušu. Navika da živi za ciljeve, planove i budućnost, pojačava se u njemu onog trenutka kada su mu se želje ispunile.

Dresiranje svake životinje se obavlja tako što se ona nagrađuje ukusnom hranom za uspešno obavljen zadatak. Čovek se dresira na sledeći način: pozitivnim emocijama se učvršćuje neka crta ponašanja. Kada čovek izdaje drugog, ubija i za to dobija mnogo novca, sklonost ka izdaji i ubistvu u njemu se čvrsto utiskuje i prenosi na potomstvo. Ukoliko čovek započinje neki posao ispunjen mržnjom i pohlepom i taj posao mu donese veliki profit, onda će se mržnja i pohlepa čvrsto utisnuti u njegovu dušu. I što mu posao biva uspešniji, više će se razboljevati i doživljavati nesreća. Kod junaka ovog filma je spremnost da pljačka, krade i prekrši zapovesti u ime svetle budućnosti nagrađena pronadenim blagom.

Sve liči na to da je ovo priča sa „hepi endom“. Otac svojim sinovima dopušta još sat vremena za pecanje. Novac je kod njega, bogat je, obezbediće svoju decu. Dozvoljava im da još neko vreme pecaju, dok ih on čeka. Međutim, nadalje se u situaciju upliće sudbina. Riba počinje dobro da grize i dečaci ne mogu da odole, pa kasne skoro sat vremena. Otac je spreman da ih ubije zbog tog kašnjenja. Sreća ga nije učinila boljim i mekšim, već je pojačala njegovu kategoričnost, okrutnost i beskompromisnost. Kada su deca konačno stigla i počela da se pravdaju, otac, pokušavajući da ih smrvi i potčini, baca starijeg sina na zemlju i nad njim zamahuje sekirom. S njegove tačke gledišta, to je samo vaspitna mera, međutim, mlađi sin oseća da je otac podsvesno spreman da ubije njegovog brata,